

Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських (переказ змісту)

Марина Павленко

Вони знову!

Софійка сиділа і сумувала через казки з нещасливим закінченням. Але прекрасний принц, схожий на Вадима Кулаківського, танцював з обманницею, яка була дуже схожа на Ірку Завадчук. Він зовсім не розумів, що врятувала його саме Русалонька.

Втішити дівчинку підійшла тітка Софійки. Вона була лікарем, яка зустріла свого коханого Валентина у травмпункті. Скоро у них весілля. Тітка Сніжана теж пожалілася на те, що вона страшенно не любить казки з нещасливими кінцем, але зараз була б не проти відволіктися від усіх клопотів і політати у небі хмаринкою. В сім'ї всі були дуже раді, що вона нарешті виходить заміж, бо Сніжана перебирала нареченими через те, що їхні прізвища не пасували до її імені. А її Валентин вирізнявся розумом та серйозністю. Ще й прізвище — Білий.

Мама і тітонька Сніжана власноруч будуть шити весільну сукню. Софійка знаходилась в передчутті чогось прекрасного, але знову обізвався її тримісячний братик Ростик, якого потрібно було доглянути. За ці дні дівчинка дуже втомлювалась, адже весь час вона була з братом, поки мама і тітка готувались до весілля.

Нарешті настав вечір, всі справи було зроблено, і скоро Софійка з мамою ляжуть спати. У колишній квартирі вечорами вони любили читати казки, а тут все було інакше. Все здавалося моторошним і страшним. Софійка чула чийсь кроки, шаркання і постукування цівки. Це завжди відбувалося в повню. Хтось внизу здавлено засміявся, дівчинка не витримала і побігла до матері, яка теж не спала. Вона пригорнула колыску з малою дитиною, і так вони сиділи до світанку. В одну мить все припинилося, так само раптово, як і почалося.

Вилазка до шафи

Зранку Софійка, її мама та Ростик попросили сусідку бабу Валю перевірити, що коїться в тій загадковій квартирі, де вона поливала квіти. Знайшли там лише перекинутий стілець, який сусідка сама ніби перекинула, та блакитну стрічку, яку баба Валя коли побачила, то трохи зблідла.

В школу на уроки Софійка встигла, але й це її не тішило, бо на математиці заробила сімку, а на уроці української Кулаківський, списавши у неї завдання, лише сказав дякую, а загравав весь день до Ірки. Дівчина порівнювала себе з Русалонькою з нещасливої казки.

Додому вона не хотіла, тому вирішила прогулятися. Пішла до старого будинку, аби зустрітися з Сашком — колишнім сусідом. Він продавав дрова та квіти, а також важив людей за гроші. Хлопець був єдиним чоловіком в сім'ї, бо мати його була прибиральницею, до того ж, часто хворіла, а ще були в Сашка три менші сестрички,

тому він всіляко намагався допомогти родині з грошима. До школи він також ходив рідко, бо потрібно було то дров назбирати, то квітів нарвати. Колись і Софійка хотіла назбирати собі на комп'ютер, але все, що вона тоді змогла — це декілька разів підписати картонки для товару, який продавав Сашко.

Дівчина розповідала хлопцю про гімназію, про весілля своєї тітки, нову квартиру та про моторошні речі, які відбувалися поверхом нижче. Друг запропонував їй пробратися якось вночі до тієї квартири, але Софійка перелякано відповіла, що вона цього робити не буде, і швидко побігла додому. Там їй знову потрібно було сидіти з братиком, робити математику та спостерігати за тим, як мама з тіткою шиють сукню.

Софійку попросили знайти в старій шафі намисто, яке кожна жінка їхнього роду одягала на весілля. Дівчина полізла до шафи, з якої війнуло пилом. Там вона знайшла старий одяг, свої чобітки, фотографії та газети, а також коробочку, в якій і лежали дрібні вишнево-коричневі намистинки. Тітоньці Сніжані вони уже пасували, і дівчинка теж захотіла їх трохи поносити, уявляючи себе в них нареченою під руку з Кулаківським. Коли вирішили поскладати все назад, то виявилось, що шухляда зачинена, хоча ніхто її не чіпав. Шафа була загадковою.

Розмова під акацією

Коли наступного ранку Софійка поспішала до школи, коло дверей загадкової квартири її пильно обдивилася баба Валя, яка йшла з пустим кухлем (квіти поливала) та з чорним, як ніч, котом Фунтиком. Те саме зробила й Ірка Завадчук у дверях класу. Після уроків зустрілася в коридорі з Вадимом Кулаківським, який вперше глянув на неї. В той момент дівчина зрозуміла, що забула зняти коралі, то напевно всі так їх розглядають.

Коли йшла додому, вирішила завернути на вулицю, по якій проходив Вадим. Він сидів на пеньку під акацією і кутив цигарку. Вона дуже здивувалась цьому, адже хлопець її мрії курити не повинен, бо і тато не курить, і наречений тітки. Хлопець розповів, що він смалить, бо в нього тяжке життя. Батько його кинув і лише висилає гроші. Мати теж давно не з'являлась. Він жив з бабусею, яка жалілася на життя та розповідала хлопцю про те, що у них проклятий рід. Ніби грошей вистачає, а от щастя зовсім нема.

Хлопець сказав, що у дівчини гарне намисто, і попросив не розповідати його історію. Вадим давно зник, а Софійка все думала над тим, що хлопець, який їй подобається, довірив їй таку таємницю.

Прогулянка з Ростиком

Вихідний. Тато згодився посидіти з братиком, а мама вирішила почастувати сім'ю котлетами. Прийшла тітка Сніжана та принесла племінниці фото, на якому вона була з Валентином у той день, коли його виписували. На задньому фоні коло кущів стояв хлопчик, який був готовий от-от розплакатися. Софійці було цікаво дізнатися, чого б це.

Коли всі поснідали, Софійці знову доручили гуляти з братиком. Вона пішла до Сашка. Той зустрів її радісною новиною, що сьогодні в нього хороший заробіток, і мамі буде на що полагодити босоніжки. До того ж, він ще й продавав кошенят, яких

народила їх кішка. Софійка давно хотіла завести собі тваринку, але мама не дозволяла. Однак кошенята були всі такі гарні, що дівчина попросила не продавати всіх: сподівалась вмовити маму.

Хлопець зробив комплімент намисту, яке висіло у дівчині на шиї. Потім вони почали говорити про школу, і Софійка натякнула, що не вийде щось знати, якщо до неї не ходити. Хтозна до чого б вони договорилися, але тут раптом почав плакати Ростик, і Софійка побігла додому. Здалося, що за будинком пройшла знайома постать Вадима. Коли вона його гукнула, то вже нікого не було. Залишився лише запах диму.

Оглядини

Коли Софійка встала наступного ранку, то відразу ж почула у свій бік від мами докір, що вона довго спить, і їй нікому допомогти на кухні. В такі хвилини мама була небезпечною, адже вона метушилась, готувала, накривала на стіл, встигала ще й на тата з дітьми посваритися, що вони їй заважають. Виявилось, що сьогодні тітка Сніжана приводить на оглядини свого нареченого.

І от стук у двері. Зайшла красуня Сніжана, а за нею — Валентин. Гарний, чемний, він був схожий на якогось актора. Після обіду тітка ще раз захотіла поглянути на сукню. Наречений і собі виявив бажання, але за традицією не годиться бачити сукню нареченої до весілля. Сніжана хотіла показати йому іншу цікаву річ — коралі. Софійка побігла до піджака, у який вчора заховала намисто, але його там не виявилось.

Хлопчик зі світлини

Ранок видався якийсь похмурий: тато був насуплений, братик вередував, мама стримувалась, аби не почати сваритися.

І до школи не хотілося, і дома залишатися теж не було бажання. В школі Вадим не помітив її нової зачіски, бо в Ірки були зелені нігті, тому вся увага дісталася їй.

Після уроків дівчина пішла до старого друга, бо востаннє бачила намисто саме тоді. Сашко відповів, що вона його поклала до кишені. Софійці хотілось вірити, бо ж дружили з самого дитинства. Неохоче пішла додому. Там вона позаглядала у всі шпарки, але намиста ніде не було. Зате знайшла фото, яке їй приносила тітка Сніжана. Софійка відчинила шафу, всілася на шухляду, поклала світлину на коліна і передражнила шафу, яка закривалася зі скрипом, який нагадував слово "коралі". Дівчина передражнила шафу і раптом опинилася коло травмпункту, де фотографувалися тітка з Валентином. Поряд з Софійкою стояв той хлопчик, який потрапив на фото. В руці він тримав камінь, ніби хотів ним жбурнути. Софійка запропонувала малому шоколад, але той відмовився і побіг додому. Там вона побачила, що хлопець разом з матір'ю живе у невеличкому будинку, від якого починався парк. Тільки тоді вона помітила, що надворі була осінь, а саме восени і познайомилися Сніжана з Валентином. Отже, ще й Ростик тоді не народився, і жили вони ще в старій квартирі.

Дівчина згадала все, що відбувалося дотепер. Згадала шафу і спробувала знову повторити диво-слово, але нічого не сталося. Потім Софійка промовила його задом наперед і боляче стукнулася об стінку шафи. Вона була вдома.

На хаті

Роздумуючи про пригоду з шафою, дівчинка спускалася сходами, де зустріла бабу Валю з її котом. Тільки на вулиці вона згадала, що в кота на шиї була така ж блакитна стрічка, яку вони бачили в тій квартирі. Дорогою до школи Софійка звернула на ту стежку, на якій Вадим розповів їй свою таємницю. Вона почула, як за кущами знайомий голос питав, скільки дадуть за якусь річ. Виявилось, що то був Вадим. Він домовився з кимось увечері зустрітися на хаті.

Після школи, повернувшись додому, знову все було дуже похмуро. Мама хотіла дошити сукню, але Сніжана вперлася, що якщо нема намиста, то й весілля не буде. Дівчина пішла знову шукати втрачену родову прикрасу. Вона пішла по тій дорозі, якою верталася додому у той нещасливий день.

Раптом їй захотілося піти до Вадима та взнати, що задали з англійської, ще раз побачитися з хлопцем її мрії. З хвіртки вийшла баба з непривітним поглядом та темним волоссям. Софійка сказала, що вона до Вадима на хвилинку, і та впустила її. Стара покликала хлопця, але він десь запропастився, і вона почала жалітися дівчині на те, що вийшла заміж за Кулаківського, спокусившись на його гроші, а тепер доводиться миритися з прокляттям роду. До того ж, ще й Вадим тримається у гімназії лише за могоричі, які дає батько, з надією на те, що у сина буде престижна освіта.

Бабця жбурнула дівчині світлину, на якій був зображений чоловік. Його очі на фото було виколоті чиеюсь шпилькою. Зайшов Вадим та, побачивши однокласницю, відразу ж зблід. Вона пояснила, що прийшла за завданням з англійської. Перед кімнатою хлопець перший зайшов та щось відразу прибрав зі столу. Виявилось, що домашньої роботи не задавали, і дівчина поквапилася піти з цього страшного дому. Вже коло свого будинку вона побачила, що досі тримає фотографію чоловіка, ховаючи її під полою, але повертатися назад, аби повернути її, Софійка нізащо не хотіла.

Підслухана розмова

На останньому уроці вчителька біології повела Софійчин клас на прогулянку до парку, розповідаючи про дерева, квіти та кущі. Дівчина встигала і слухати вчителя, і спостерігати за Вадимом, який разом з іншими хлопцями та Іркою крутився коло озера. Коли клас вийшов на головну вулицю у парку, Вадим купив морозиво набридливій Завадчук, сказавши, що гроші для нього не проблема. Він запропонував і Софійці, але та гордо відмовилась.

Після уроку Ліда Василівна відпустила клас додому. Софійка випадково опинилась на тій вулиці, де жив хлопчик зі світлини. Там вона почула розмову, що мати цього хлопчика сварила його за те, що той ходив до батька, який кинув їх заради другої, і тепер готується до весілля. Виявилось, що раніше батько працював на гуртовій цукерковій базі, а звати його Валентин.

Софійці стало ніяково.

Чоловік із виколотими очима

Софійку зустрів Сашко та запитав, чи дозволили їй взяти кошени, бо залишилася тільки одна Чорнобілка. Вона відповіла, що ще не питала, бо досі не знайшла намисто.

Удома дівчина думала про кошеня. Невже б його хтось вигнав, якби принесла? Потім знайшла фото з бридким чоловіком. Хотіла його підсунути Вадиму у рюкзак, але все-таки захотіла подивитися, якого кольору у нього були очі, і тому полізла до шафи.

Вона перенеслась у кімнату фотографа, де позував Гордій Кулаківський, той самий чоловік на фото з рудою бородою та жовтими хитрими очима. Чоловік вихвалявся, що тепер весь Вишнопіль буде в його кулаці.

Кулаківський вийшов на вулицю, і виявилось, що там справжня зима, а Софійка йшла у кімнатних капцях по снігу. Вишнопіль тоді був невеличким містечком, більше схожим на село.

Далі дівчина йти не могла більше, бо змерзла. Коли повернулась назад додому, тітка сказали, що вони її ледве знайшли, до того ж напівживою у шафі.

День відчинених дверей

Після останньої подорожі у часі Софійка важко захворіла. Мама все ходила коло неї, і ця хвороба трохи радувала дівчину, бо вже не так на неї злилися за ті коралі.

Приходила баба Валя за цибулею для свого кота Фунтика. Потім прийшов Валентин та почав просити Софійчину маму вмовити Сніжану, аби зіграти весілля, бо вона вперлася, що якщо нема намиста, то й ніякого весілля не буде. Мама вже не раз намагалася вмовити сестру, але та була невблаганна. На голос нареченого вийшла хвора Софійка й почала розказувати, що їй наснився сон, у якому хлопчик просив свого тата, який пішов від них, дати йому гроші на цирк, а той відмовив. Ці слова змусили Валентина зніяковіти, і він швидко пішов до виходу.

Потім прийшла Сніжана з роботи, принесла племінниці мандарини та ліки і все-таки вирішила дошити сукню. Якщо весілля не буде, то хоч продадуть її, і гроші повернуть.

Не встигла хвора заснути, як у двері знову постукали. То був Сашко, який вмовляв Софійку піти з ним до чоловіка, який запропонував йому торгувати намистом. Мама і тітка не хотіли відпускати її, але коли зрозуміли, що це може допомогти в пошуках прикраси, відпустили.

Коли діти прийшли до того типа, то Софійка відразу впізнала його по голосу. Це він тоді розмовляв з Вадимом у парку. Чоловік розповів, що якраз вчора Кулаківський продав йому дуже гарне намисто темно-вишневого кольору. І виклав на стіл коралі Софійки.

Сашко спокійно поцікавився скільки він хоче за ці коралі. Дізнавшись ціну, друзі далі сиділи мовчки та слухали інструктаж з продажу намиста.

Після цієї зустрічі дівчина відразу ж поспішила до Вадима, аби запитати, навіщо він вкрав намисто. Той сказав, що то не він, а його прокляття краде. І відбулось це в той вечір, коли вона гуляла з братом. Поки дівчина нагнулась щось підібрати, той швидко витягнув коралі.

Після такого зізнання всі Софійчині докори зникли, і вона пообіцяла собі звільнити хлопця своєї мрії від прокляття роду.

Коли прийшла додому, то зустріла бабусю, яка приїхала, щоб допомогти у

підготовці до весілля. Але сил на спілкування у досі хворої дівчинки не було, і вона солодко заснула після важкого дня.

Щедрий вечір, добрий вечір

За столом сиділи двоє: Гордій Кулаківський та ще якийсь чоловік напідпитку. З діалогу стає зрозуміло, що цей незнайомець – дворянин Міщенко, якого обрали старостою дворянських зборів. Міщенко розповідав про те, що у нього і поля гарні, і коні найкращі, і хвалився тим, що як тільки він щось скаже дворянам, то вони відразу виконають, адже вони віддали йому всі свої документи. Кулаківський хитро спостерігав за чоловіком та поступово наливав йому все більше та більше. Раптом Гордій запитав у дворянина, чи вміє він розписуватись. П'яний чоловік вирішив продемонструвати й розписався на папері, який йому підсунув Кулаківський. Господар тішився, що у нього все вдалося, заховав той аркуш паперу у скриню і став проваджати гостя.

Софійка залишилася в кімнаті одна.

Бабусині історії

Дівчинка якраз встигла до приходу мами та бабусі. Поки вони готували страви на кухні, Софійка бавилась з Ростиком, а коли він заснув, то й вона пішла допомагати старшим жіночкам. Бабуся Ліна розповідала про своїх діда та бабу. Казала, що вони були закохані один в одного до самої старості.

На весіллі Горпина була у пишному вінку та в коралях, які у неї були ще з дитинства. Була в них і корівка Квітка, яка хоч і давала рідке молоко, але серед усіх інших корів була найгарнішою. Але в голод її довелося обміняти на пшеницю, бо тоді вдома були три цінні речі. Окрім корови була ще шафа, яку ніхто й не наважувався рушити з місця, та коралі, які б бабуся Горпина нізащо не дозволила продати.

Замість весілля

Ранком суботи Сніжана приміряла весільну сукню. Тітка була в ній неперевершеною, але після примірки відразу ж повісила її до шафи, мовляв, для кращих часів. Святковий обід відбувся, але наречений через деякий час пішов, бо почувався ніяково.

Після обіду Софійка запросила Сніжану сходити з нею в одне місце. Вони пішли до маленької хати коло парку, де дівчина зустріла сварливу матір та сина, який плакав через батька. Виявилось, що то справді була колишня сім'я Валентина – нареченого Сніжани. Коли тітка з племінницею виходили з двору хати, то побачили й самого горе-батька. Слова були непотрібні.

Але на цьому пригоди не закінчилися, і дівчина повела Сніжану ще й до того продавця, який торгував намистом. Виявилось, що вони з Вадимом недавно у щось вляпались, тому він був готовий продати ці коралі за меншу ціну. Сніжана їх викупила і сказала, що то, мабуть, на щастя, що вони тоді отак зникли.

Тітка сказала, що тепер вона заміж точно не хоче, і віддала коралі племінниці.

Гірке похмілля

Софійка знову вирушала у подорож через шафу. Вона потрапила у центр Вишнополя, де зібралась юрба людей, вирішуючи якесь важливе питання. Тепер

дівчина була невидимою, бо на шиї у неї були темно-вишневі коралі.

Виявилось, що на площі проголошувалось рішення, згідно з яким всі землі, хати, худоба, маєтки дворян тепер вважалися проданими Гордію Кулаківському. За це Міщенко нібито отримав гроші, і поставив свій підпис на відповідному папері. Дворянський староста почав кричати, що він нічого не брав, що то лихий поплутав, але тут вийшов Гордій Кулаківський та промовив, що дворяни можуть викупити свої землі, звернувшись до його економа.

Далі все пішло шкереберть. Міщенко побіг додому та наказав синам тікати з Вишнополя, щоб захиститися від розлюченого натовпу.

Поповнення родини

Після вчорашнього вчинку Софійку у сім'ї почали поважати, і мама запитала, чи не хоче вона погуляти з Ростиком. Дівчинка була не проти, адже потрібно було багато чого розповісти Сашкові, до того ж і погода стояла чудова.

Коли вона прийшла розповідати другу про свої пригоди, Чорнобілка, яку ще ніхто не купив, бавилася коло вагів, а Ростик захоплено пищав, дивлячись на неї.

Все-таки Софійка зважилася принести кішку додому. Мама після валер'янки змирилася із її присутністю в квартирі, а всі інші схвально відреагували на нового члена сім'ї.

Порада

Софійка все мандрувала разом із Кулаківським, який завершував своє брудне діло. Втопившись, вона зупинилася коло церкви, де сидів старий сліпець. Хоч вона і була невидимою, він єдиний, хто її побачив.

Старий дав дівчині раду, що в цьому поколінні вона вже нічого не змінить, бо Кулаківського вже прокляв весь народ, а Міщенка вимолили його родичі. Він порадив дівчині далі шукати той момент, коли можна було б все змінити. Сказав лише, що в ту мить небо зійдеться з землею.

Нічна гроза

Вночі за вікном розігралася страшенна буря. Гриміло та блискало так, що Софійка не могла спати: завжди боялася грози. Добре, що Чорнобілка лежала поруч, скрутившись коло її грудей.

Раптом кішка стрепенулась і зашипіла, розплакався Ростик. Софійка почула, що в кімнаті знизу хтось пробіг. На чийсь крик відповів гучний сміх, знову почувся звук ціпка та чиєсь кашляння. За вікном закінчився дощ, і тишу порушували лише краплі, які падали з даху. Запищав будильник: дванадцята ніч. Але ж сьогодні була не повня. Невже їхні привиди люблять ще й нічні грози?

Канікули почалися

Софійці снилася баба Валя на мітлі разом зі своїм Фунтиком, яка наробила галасу у квартирі нижче.

Після такої страшної ночі ранок був на диво чудовим. Прекрасна погода, до того ж ще й канікули почалися! Коли бігла по своїм справам, розминулася з героями свого нічного кошмару: баба Валя йшла, тримаючи у руках свого чорного кота, у якого на

шиї була блакитна стрічка. Дівчина вирішила заглянути через вікно у таємничу квартиру і виявила, що там на дивані висіла знову...блакитна стрічка.

Спочатку вона віднесла Сашкові кілька своїх старих одєжин та босоніжок для його сестер. Він довго відмовлявся, але потім погодився, адже на його сестрах взуття просто горіло. Софійка розказала другу про моторошну ніч. Він сказав, що коли буде наступна повня або нічна гроза, то вони проберуться до тієї квартири і вистежать привидів.

Потім дівчинка вирішила зателефонувати Вадиму, аби назначити зустріч, на яку він повинен був принести старі фото своєї сім'ї. Допоки Софійка вагалася, що вдягнути на рандеву, її роздуми перервала Сніжана, яка запросила дівчинку з'їздити до Половинчика, навідати бабусю Ліну. Тітка також розповіла, що приходив миритися Валентин, але вона не хоче будувати сім'ю на брехні.

На зустріч під акацією Вадим запізнився на 20 хвилин. За цей час дівчина встигла придумати, що фотографії його сім'ї їй потрібні для того, аби знайомий екстрасенс, з яким вона нібито познайомилася нещодавно, розвіяв родове прокляття Кулаківських.

Софійка, не зважаючи на серйозне запрошення Вадима випити кока-коли, відмовилась і побігла додому.

Двірник-дворянин

Дівчина вирішила розпочати свою мандрівку поколіннями Кулаківських з найстарішого фото 1910 року. На цій світлині був зображений привабливий юнак, який чимось був схожий на Вадима сучасного. Після знімку для фото юнак почав далі підмітати алеї, жаліючись на те, що він спокутує вину свого батька, та все мріючи про якусь панну Юзю.

За мить ця панночка з'явилася перед двірником та невидимою Софійкою. Мішель відразу кинувся її обіймати та благати втекти разом із ним до Вишногополя. Юзя погодилася, сказавши, що вона вже збрала валізу для втечі.

Скоро втікачі вже мчали у бік міста. Невидима дівчина придивлялася, чи сходиться небо із землею. Поки цього не відбувалося, вона вирішила повернутися додому, адже відпочивати там було значно приємніше.

Ревізія в шухляді

Вдома спати вже зовсім не хотілося, тому Софійка вирішила почитати казку про Русалоньку, яка особливо припала їй до душі. Але тут рипнула і сама по собі зачинилась шухляда. Дівчина впустила туди кішку, щоб вона перевірила, чи не завелась там миша. Чорнобілка нічого не знайшла, але було дещо інше: чобітки, коробочка з-під парфумів, газети та фотографії.

В одній із газет Софійка прочитала про Гордія Кулаківського, який дозволив дворянам викупити свої ж землі, а Міщенко він дозволив жити у своєму маєтку безкоштовно. В іншому випуску газети "Губернські відомості" дівчинка прочитала, що Даниїл Міщенков шукає собі молоду та красиву вдову.

Що ж, обидва непогано влаштувались.

Печальний фінал майже казки

До Мішеля та Юзі Софійка повернулась, коли вони заїхали до Вишногополя, але

маєтку, який обіцяв викрадач своїй коханій, вона так і не бачила. Вилізли коло якоїсь солом'яної хатки, яку відразу впізнала Софія. Це була хата Міщенкова, а цей хлопець Мішель – колишній безвусий син Данила.

Закохані увійшли в тісну хату, в якій сиділа мати ще з один сином, дід, а у кутку кліпало очима телятко. Мати розказувала Михайлу та його Юзі, що відтоді, коли обманув її Кулаківський, вони тепер побиваються у цій хатині, а батько їх десь вештається по світу. Коли панночка побачила це все, то зніяковіла. За мить до хати приїхав батько Юзі та забрав її додому. Дівчина звинуватила Михайла в тому, що він її збрехав.

Чому ця фотографія опинилася у Кулаківських? Як складеться доля молодого Міщенкового сина? Все це Софійка збиралася з'ясувати.

У Половинчику

Бабуся Ліна частувала доньку та племінницю смаженою рибою, яку наловив дідусь у Відминому ставку. Софійка ніколи не задумувалась, чому той ставок називався саме так. Бабуся пояснила, що ходить легенда, ніби на березі жила відьма і когось утопила в тому ставку.

Поки шукали дідуся рибними місцинами, наштотхнулися на стару вербу, яка гойдалася так, ніби на ній сиділи відьми. Трохи далі Сніжана з Софійкою побачили художника, який саме малював це загадкове місце. Тітка привіталася з ним, але він, здається, не почув.

Коли вони-таки знайшли дідуся, то дівчинка ж відразу запитала, чому ж саме Відмин ставок, на що той відповів, ніби половина жінок у Половинчику — відьми. Коли тітонька запитала, що то за дивний художник, дідусь змовницьки підморгнув, запевнивши дочку, що він нежонатий. Виявилось, що він вже другий рік поспіль приїжджає з Києва у це село. А за те, що він ні з ким не спілкується, прозвали його Пустельником.

Кобила Мальва

Теплим літнім вечором бабуся, тітка Сніжана та Софійка сиділи на подвір'ї, вдихаючи аромат квітів. Онучка вирішила розпитати свою бабусю про ті газети та фотографії, які вона знайшла у старій шафі. На одній із них була прапрапрабабця дівчинки – Клава. Саме вона десь дістала ті загадкові коралі, але ніколи їх не одягала.

На другому знімку була зображена сім'я. Виявилось, що то був дідусь Павло зі своєю дружиною Горпиною та їхня дочка – Ніна. Позаду них стояла висока, красива кобила. Її звали Мальва. Бабуся Ліна розповідала, що Мальва дісталася родині від якоїсь панночки Юзефи. Багачка пожертвувала свою кобилу на війну, але Мальва не була пристосована до такої роботи, тож її довго міняли, доки вона не потрапила разом з лошатком Маківкою до дідуся Павла. Роботяща була кобила, але норавлива: нікому, крім прабабусі Ніни, не дозволяла її сідлати.

Софійка уявляла собі, як вона мчатиметься на кобилі повз Вадима та Ірку Завадчук.

Відмин ставок

Дівчинці подобалося у селі. Шкода, що не було поруч Чорнобілки та старенької

шафи. Тітка з племінницею пішли купатися. Минули загадкового Пустельника, який знову їх не помітив. Коли вони верталися назад, то побачили бабусю, яка сиділа на старому пні коло ставка та щось шепотіла. Софійка ввічливо привіталася з нею та запитала, чому цей ставок називається Відьминим.

Виявилось, що мати тієї бабусі була відьмою. Якось одного разу до неї прийшла жінка та попросила повернути чужого хлопця, а суперницю зжити зі світу. Згубила та відьма невинну душу та хлопця, а та жінка, яка просила, жила нещасливим життям. Від того і ставок Відьмин. Ця ж бабуся приходить прощення просити до ставка, бо має материн гріх на душі.

Після розповіді бабуся заснула, а Сніжана з Софійкою тихенько пішли додому.

Від чого здатен пропасти настрій?

Софійку зустрічала мама з Ростиком та кішечка, яка ув'язалася за ними на автовокзал. У дівчини був прекрасний настрій. Вона привезла гостинці з села, котила візочок з братиком та розповідала мамі новини з Половинчика. Софійка виглядала знайому постать Вадима, але побачила лише Ірку Завадчук у модному одязі та з пофарбованим волоссям.

Дівчина знала, що у неї не вдасться бути такою ж стильною, як ненависна Ірка. Вона продовжила розповідати мамі про ставок, рибу, кобилу Мальву, але настрої був вже зовсім не той.

Страшна випадковість

Софійка вирішила знову здійснити подорож у минуле. Перебираючи світлини Вадима, вона знайшла ту, на якій були зображені хлопець з дівчиною на тому ж самому фоні, що й Гордій Кулаківський колись.

Сказавши чарівне слово "коралі", дівчина опинилася поруч з Фролом та Франею — дітьми Гордія. Вони були такими ж рудими, як їх батько. З діалогу брата та сестри, Софійка дізналася, що Франя хоче вже скоріше вийти заміж за якогось Корнія, але її братів та батька влаштовувало те, що вона була і ключницею, і економкою після смерті матері. Коли вони разом з невидимкою Софією увійшли в дім, Франя піднялася до батька, як раптом пролунав постріл. Молодший брат прибіг сказати, що то Фрол застрелився. Випадково. Витягав зі скрині зброю, а воно само вистрелило.

Софійка не на жарт перелякалась та пішла блукати вулицями міста, думаючи про те, що вона дуже хоче додому. Отямилась лише тоді, коли зрозуміла, що вона ще досі в минулому.

Франя не здається

Дівчина ще кілька днів була сама не своя: не могла відійти від того жаху у будинку Кулаківського. Вона розповіла Вадиму про те, що хлопець, який був на фото, застрелився. Хлопець її мрії сказав, що то було давно, а діяти потрібно зараз, бо прокляття його вже замучило. Софійка вирішила продовжити розслідування.

Вона повернулася у минуле, де Франя прийшла до якоїсь жіночки, що варила зілля, за приворотом для Корнія. Ця відьма дала пораду Кулаківській, аби вона налякала дівчину Клаву, з якою тоді був Корній, коло ставка, адже переляк на воді найтяжчий.

Франя заховалася за деревом, а Софійка все видивлялась дівчину, яка повинна була йти прати до ставка. Одній з них вона сказала не йти до ставка, і та, злякавшись, побігла додому. Але раптом вона побачила свою бабцю Клаву. Франя вискочила з-за дерева та налякала бідну дівчину, яка з переляку кинулась у воду. Добре, що поруч були інші дівчата, то вони витягнули сердешну з води, але Клава з переляканими очима рвалася у ставок і кричала одне слово: "пес".

Побачення з бомжиком

Софійка разом з Ростиком та Чорнобілкою вирушила на зустріч до Сашка. Він зрадів, побачивши дівчину, вручив їй букет півоній та радісно розповідав про те, що влаштувався працювати на одну фірму. Його сестрам купили взуття, тож вони тепер всі при параді. Друг запропонував дівчині з братиком купити морозива, але вона чемно відмовилась, бо знала, що у Сашка проблеми з грошима. Однак хлопець все-таки вмовив її на шоколадку у межах двох гривень і побіг до найближчого магазину. Поруч якраз проходив Кулаківський, який посміявся з однокласниці, немов вона на побаченні з квітами та котом. Скоро вже й до весілля. Софійка спалахнула від сорому. Назад вже біг щасливий Сашко, який купив їй шоколад з горішками, і дівчина не могла на нього злитися. Вони поділили шоколад та, щасливі, пішли гуляти далі, не помітивши Вадима, який знову пройшов поруч.

Приборкання непокірної

Софійці хотілося дізнатися, що ж відбулося з тією кобилкою Мальвою, тож вона взяла фото, залізла до шафи та опинилася поруч з дідусем Павлом, бабусею Горпиною та їх дочкою Ніною.

Дідусь пішов доорювати ниву разом з Мальвою, але тут підійшли солдати та забрали її у діда, давши замість кобили коня, якого як Павло не старався, не зміг впрягти. Коли повернувся, то найбільше засмутилася Ніна, адже Мальва була її улюбленицею.

А на сусідній вулиці вже почали змагання за кобилу. Вона повинна була дістатися тому, хто її осідлає. Як не намагалися солдати, Мальва залишалася без сідла. Один із вояк, Тягло, осідлав її, вдаривши по ногам, але вона через декілька метрів скинула його з себе. Софійка зняла коралі та потягнула за собою Ніну на ту вулицю. Десятирічна дівчинка спокійно сіла на кобилу і поїхала додому.

Чийсь голос сказав, що все одно пуття з неї не буде, хай дівчина забирає. То був Міша Міщенков, той, який намагався втекти з Юзею. Виявилось, що вона подарувала Мальву йому, а батьку сказала, що віддала кобилу на фронт. Панночка вибачалась перед своїм Мішею та говорила, що запізно зрозуміла свою любов до нього.

Назрівають важливі події

Коли Софійка повернулася додому, то саме застала там Сніжану, яка повернулася з села. Виявилось, що вона гуляла по Міщенському лісу нібито зі своєю колишньою однокласницею. До того ж, тітонька попросила у тата альбом якогось художника для ознайомлення.

До дівчини прийшов Сашко та нагадав, що через кілька днів повня. Він твердо

стояв на рішенні пробратися у таємничу квартиру. Раптом в кущах випросталась чиясь постать. То була баба Валя, яка набирала землі для квітів. Софійка попередила Сашка, що їй треба остерігатися.

Серед газет "Губернські відомості" дівчинка дізналася, що Міщенкова Михайла заслали до Сибіру, а потім він пішов на фронт. Все його майно перейшло до Кулаківського. У цей час Франя поїла Корнія приворотним зіллям, і той погоджувався, що Клава дурнувата.

Потрібно було негайно діяти.

Що значить загнати економію?

Софійка потрапила у час, коли вже помер Гордій Кулаківський і замість нього залишився його молодший син — Яків. Він був настільки скупим, що рахував кожний пучок солі та кухоль води для своєї дружини та сина. Відправивши їх додому та наказавши лягати спати, аби не їсти та не палити гасу, він вирушив до Дульських на вечерю. Там він добряче попоїв, набравши повні кишені пирогів з капустою. З його розповіді стало зрозуміло, що Франя вже живе з Корнієм у Половинчику, але дітей їм Бог не дає, та й то добре, бо зайві роти.

Поки Яків йшов додому та наминав пироги, він думав про те, в який день у кого з дворян буде вечеряти, щоб зекономити собі на шапку.

Дідусева історія

Сніжана знову забрала племінницю у село до бабусі та дідуся. Там Софійка розпитувала, чому ж ліс Міщенським називається. Землі Міщенко закінчувались саме тим лісом, тому так і прозвали його.

Дідусь Максим оповідав, що його прабатько був знайомий з сином Данила Міщенка, бо коли вони міняли документи, той захотів змінити собі прізвище. Саме тоді й з родом дідуся оказія вийшла, бо їхнє прізвище Вишня змінили на Ягода. До того ж, дідусь також ще розповів, що вони назвали свою меншу дочку Сніжаною, бо тоді серед жовтня під вечір пішов сніг.

Пристрасті у Половинчику

Тітка все більше нудилася, їй тягнуло до Відьминого ставка. Вони вирушили разом з Софійкою туди. Сніжана була невесела всю дорогу, але раптом розквітла, коли побачила художника. Однак він не звертав на неї уваги, продовжуючи малювати пейзаж.

Наступного ранку за сніданком Софійка розпитувала у бабусі, що сталося з Мальвою та Маківкою. Під час голоду їх всіх, разом з отим кошлатим конем, забрали до колгоспу.

Така довга ніч

Софійка попередила маму, що приїде завтра вранці, але сама пішла з Сашком у таємничу квартиру. Вони пролізли через вікно, взявши з собою драбину, мотузку і сокиру. Дівчина була налякана тим, що з ними може статися цієї ночі, але відступати було пізно. Вони обрали схованку за розкладним диваном, сіли на відстані (раптом помруть, щоб не думали люди, що в них кохання) і стали чекати.

Поверхом вище заплакала дитина. То був Ростик.

Іди, іди, дощику!

За десять дванадцять у двері голосно хтось постукав. То був якийсь Семенко, який питав, чи зварено їсти. Молодий жіночий голос відповідав, що зварено борщику в горщику, але спочатку їй треба знайти свою блакитну стрічку. Семенко сказав, що купив дівчині нову стрічку. Дівчина зі стрічкою вбігла до вітальні та, сміючись, вдивлялась у дзеркало над диваном. У неї було синювато-бліде обличчя з блакитними очима. Потім почався безлад. У кімнату залітали блідо-сині люди, трошили меблі та картини. Як і завжди, все зникло так же раптово, як і почалося.

Сашко з Софійкою сиділи, обійнявшись, до самого світанку. Потім швидко вилізли через квартиру, забрали драбину та пішли геть. У кімнаті на килимі лежала блакитна стрічка.

Таємна вечеря

Цього разу Софійка вирішила залишитися у будинку Якова Кулаківського та подивитися, як живе його сім'я, поки він вечеряє у Їжакевичів. Після того, як господар вийшов з хати, Лизавета Львівна відразу стала швидко топити піч, побігла у комору за їжею, наварила швидко вечері та поклікала сина Васюню. Вони їли, придивляючись та прислухуючись. Потім Лизавета швидко погасила піч, все прибрала і разом з сином пішла спати.

Софійка з радістю повернулася додому.

Що ж далі?

Мама попросила доньку погуляти з Ростиком. Разом вони пішли до Сашка, який саме продавав липовий цвіт. Поки Софійка виправляла помилки на оголошенні, Сашко запропонував нейтралізувати бабу Валю через Фантика. До того ж, потрібно було захопити з собою блакитну стрічку. Друг пообіцяв щось придумати, аби врятувати дівчину від нічних кошмарів.

Невдала гостина

Кулаківський знов вечеряв у Дульських. Але вечері не було. Господарі грали в карти та вели нудні розмови. Потім вони заговорили про старого Міщенка. Виявляється, він довго блукав, жив з іншою, поки не захворів і не вирішив повернутися до дружини. Старший брат Михайло після тюрем пішов на фронт, а молодший встиг оженитися та віддати сина до школи.

Потім господарі проводжали гостя, який був дуже здивований тим, що не буде вечері. Однак коли за Яковом зачинилися двері, у хаті почали готувати.

Пророкування старця

Софійка бачила, як діє прокляття. В роду Кулаківських були гроші, але щастя — ні грама. Також дівчина добре запам'ятала одну подорож, коли бабусі Клаві старий сліпець дав вишневе намисто і сказав, що якщо вона хоче щастя для себе, то нехай вдягає його і носить, а якщо хоче доброї долі для дітей та онуків — хай подарує те намисто своїй дочці на весілля. Прабабця Клава пожертвувала своїм щастям заради наступних поколінь.

Прокляття діяло, небо не сходилося з землею, та й Софійці все менше хотілося допомагати скупим та жадібним людям.

Поки там що

Наступна подорож дівчини була на світлину, на якій був зображений син Васюні — Іван. Крім сина у нього була ще й дочка, Катерина, але була вона такою немічною та маленькою, що мати з батьком не знали, що з нею робити. Лише очі в неї були сині-сині. До будинку Василя Кулаківського підійшов той самий старець, який давав Софійці пораду, та попросив хліба. Жінка побігла за їжею, а коли винесла, то старець сказав їй купити велику каструлю, наварити в ній борщу та роздати всім бідним за здоров'я Катерини.

Нейтралізація баби Валі

Сашко з Софійкою вирішили-таки нейтралізувати бабу Валю, але спочатку потрібно було забрати стрічку з квартири. Сашко поліз вниз, тримаючись за простирадла. Коли Чорнобілка побачила блакитну стрічку, то зашипіла і відскочила, а Фантик, який сидів коло дверей квартири баби Валі, спокійно відреагував на цю знахідку. Діти хотіли показати сусідці, що блакитна стрічка у них, і таким чином дізнатися, чи причетна вона до чортівні. Однак її не було вдома. Друзі почули голос баби Валі з таємничої квартири. Коли вони туди зайшли, то виявили бабу на підлозі, яка просила води. Вона сказала, що бачила-таки привида, який забрав стрічку і вилетів наверх через вікно. Сашко та Софійка допомогли бабі Валі дійти до квартири, а та, у свою чергу, подякувала дітям та вирішила написати у газету про їхній вчинок.

За здоров'я Катерини

Кулаківські зібрали до обіду всіх жебраків, поставивши на стіл багато їжі та попросивши їсти за здоров'я Катерини, яка сиділа на вулиці, закутана у ковдру, та дрижала посеред літа. Серед гостей був один чоловік, який розговорився з молодичкою. Виявилось, що він син Михайла Міщенкова, який потім змінив собі прізвище на Білий. Міша розповів перед смертю, що він разом із гарнізоном напав на будинок панни Юзефи, у якої була дочка від цього Белого. Однак Юзефа встигла втекти, а будинок і досі там стоїть.

По черешні

Наступного дня Сніжана, Софійка та дідусь Максим йшли до Міщенського лісу по черешні. Дідуньо розповів, що колись у цьому лісі було багато груш, яблук, вишень, які виростив його прадідусь. У них в сім'ї всі були добрими садівниками. Одного разу прадід взимку бив грушу по стовбуру, бо вона не родила, і сталося диво: наступного літа вся була в плодах.

Перша зустріч із Нею

Софійка побачила художника на іншому боці галявини та пішла до нього, вирішивши, що так далі тривати не може. Вона чемно привіталася і попросила подивитися на його картину. Їй сподобалася загадковість та таємничість, якою ніби віяло від полотна. Пустельник запросив дівчину разом зі Сніжаною сьогодні до нього, аби подивитися на інші картини. Напівпритомна тітка цілий день не знаходила собі

місця, довго приміряла, що вдягнути, ледь не втекла від будинку художника, але все-таки наважилася зайти.

Спочатку розмова на клеїлася, і вони вирішили відразу перейти до картин. Сніжана висловлювала свої думки щодо намальованого, а Пустельник зачаровано її слухав. Софійка запитала що то за полотно у кутку. На ній була зображена Сніжана, а картина називалася "перша зустріч із Нею". Дівчинка поквапилася зникнути, помітивши, що вона стала зайвою.

День, з якого не втекти

Коли дівчинка повернулася до будинку Кулаківських, перше, що вона почула, це те, що Катерина починала одужувати. Вона зміцніла, щічки стали рум'яними, і впізнати її колишню можна було тільки по блакитним очам. Олена з Іваном та Катериною крокували на базар, коли побачили, що коло центральних воріт стоїть натовп. Хтось промовив страшне слово "війна", і все затихло, немов перед бурею.

Софійка швидше повернулася додому, залізла під ковдру і почала думати, що це не лише прокляття Кулаківських, а прокляття всіх людей. На календарі було 22 червня.

Бабусі й онуки

Софійка вирішила відволіктися від думок про війну і почала шукати інші фотографії. Знайшла ту, на якій був зображений син Івана. Він розлючений вирушив до своєї баби Олени. Як пізніше стає зрозуміло, він вимагає у бабці хату, бо йому ніде жити. Обнишпорює всі кутки, знаходить їжу та жбурляє її в вікно. Олена просить Толю не чіпати погреб, той погоджується та обіцяє завтра привести купців.

Невдалий продаж

Софійка хотіла зустрітися з Кулаківським, але його все не було видно. Зате зустрілася з Сашком під липою та порадила йому шукати гарні черешні для продажу у Половинчику.

Потім відправилася до Кулаківських, де Толик вже привів покупців на бабину хату. Спочатку обдивилися всередині, потім подвір'я, а потім захотіли заглянути у погріб, але Олена сказала, що він може завалитися, і вирішила сходити туди з онуком. З темряви почувся хриплий кашель. То був Васюня, дід Івана, який, виявляється, не помер на війні. Жінка його заховала у льосі та тримає вже понад тридцять років. Коли Толик виліз із погреб, то суворо заборонив зносити його, та ще й вигнав покупців з двору.

У Катерини

Софійка допомагала батькам з ремонтом та все думала про Кулаківських. Де ж тоді Катерина? Треба було повернутися у часі в ту світлину, на якій вона була зображена. Як виявилось, у Катерини був хлопець Семен, з яким вона пішла до своєї матері Олени. Там стає зрозуміло, що вони хочуть одружитися, але скромно, бо після смерті Івана та його жінки було б негарно робити гучне весілля. Малий ще тоді Толик жив з Оленою. Жінка, як і завжди, нікого не пускала до льоху, бо боялася, що хтось може впасти на крутих сходах.

Нічого нового дівчинка не дізналася.

До Києва

Сніжана попросила племінницю поїхати з нею та з Пустельником до Києва, щоб на випадок, коли у нього є діти та дружина, вона могла виплакати в дружнє плече. Художник, якого звали Сергієм, з захопленням показував коханій та Софійці Київ, розповідаючи про кожну вуличку. Жив він у вузькій квартирі, де і залишилися ночувати тітка з дівчинкою. Сергій пішов до батьків. Колишня комірчина графського маєтку навалювалась на гостей вікном, у якому виднілися маленькі вогники, що навівали сон.

Такий тісний світ!

Дівчинці подобався Київ та Сергій, який купував їй та Сніжані морозиво. Її улюбленим місцем став двір будинку, у якому жив художник. Очевидно, що колись він був чудовим та не так густо населеним. Блукаючи двором, вона виявила, що тут був той самий чорний хід, через який Мішель виводив Юзефу. Пустельник сказав, що це справді колишній маєток панночки, і ходить легенда, ніби вона досі приви́дом блукає по дому.

Всі знайомі, всі свої

Софійка обладнала собі маленьку хатинку у дворі, перетягла туди іграшки, які знайшла по закутках, та усамітнювалась там, чекаючи свого принца. Але прийшла маленька дівчинка Іра, яка попросила погратися з Софійкою. Дівчина була ще одною дитиною Валентина Білого, який покинув і цю сім'ю. Сніжана не здивувалась.

Додому

Сергій, Сніжана та Софійка їхали з Києва. На Пустельника там чекало знайомство з ріднею коханої. А також вони збиралися подавати заяву до РАГСу. І хоч прізвище Кавун не було таким гарним як Білий, тітку це хвилювало в останню чергу.

Софійка ж вирішила не гаяти часу та відправитися відразу до Катерини. Вона поверталася до дому, в якому тепер жила, до Семена та його рідні. Дівчині з майбутнього цей будинок здався дуже знайомим.

Катруся не була схожою на інших Кулаківських: вона була доброю та милою. Однак прокляття не оминуло і її. Молодиця варила борщ, наспівуючи "Іди, іди, дощику! Зварю тобі борщику!". Для невидимої гості ця пісня була не дуже приємною. Вечеряли лише свекруха та баба Семена. Катерина чекала чоловіка. Надворі була гроза, але Семенко з батьком встигли повернутися. Молодий купив своїй Катрусі багато гостинців, одним із яких була... блакитна стрічка, що так пасувала до її синіх очей. Раптом блискавка вдарила у стару шовковицю, і сяйво пронизало всю кімнату. На годиннику була дванадцята. Катерина та її родичі були мертві.

Софійка зрозуміла, де вона раніше бачила цей будинок. Це було місце, на якому зараз стоїть її багатоповерхівка. А цей будинок і був тією загадковою квартирою.

Розслідування триває

Софійка довго думала, як треба було зарадити біді, адже саме тоді небо зійшлося з землею. Розбудили її батьки, які попросили доню допомогти з прибиранням, адже сьогодні Сніжана повинна була знайомити родичів зі своїм Сергієм.

Коли вона знову виносила сміття, то зустріла бабу Валю з Фунтиком та запитала, що раніше було на місці їх будинку. Бабця підтвердила, що ходили чутки, немов тут хтось згорів.

Софійка була рішуче налаштована вберегти Катерину від біди. І для цього їй потрібна була ще одна світлина дівчини з синіми очима.

Хто така червоноголова?

Софійка знову прийшла до Вадима за фотографіями. Довелося йти до його бабусі просити світлини Катерини. Та розповіла, що Гордію Кулаківському очі на світліні виколола Олена в одну грозову ніч і говорила, щоб його осліпило. Софійка зрозуміла, що це була та сама ніч, але осліпило Катерину у хаті Семенка. Тоді дівчинка попросила фотографію Олени, але через те, що вона людей цуралась, то й фото її не зосталось. Знайшлась ще одна фотографія Катерини. Бабця дала дівчинці ще й фото її Анатолія, щоб екстрасенс розказав, де він зараз.

Коли Софійка виходила від Кулаківських, то чула, як бабуса сказала Вадиму, що ця дівчинка краще за ту червоноголову, з якою він водиться. Це дуже образило дівчину, адже вона життям ризикувала заради хлопця своєї мрії, а він з якоюсь іншою. Коли вона підійшла до дому, то побачила Ірку Завадчук, чие волосся палало червоним кольором.

Крадіжка

Софійка розповіла Сашкові про подорожі у часі й попросила допомогти попередити трагедію. Вони взяли з собою пилку, мотузку, Чорнобілку та повернулися у той день, коли Катря зробила фото. Закохані пішли у гості родичів Катерини, а Сашко з Софійкою – до хати Семена. Там вони вирішили спляти шовковицю. Коли дерево вже майже впало, їх помітили господарі, і непрохані гості швидко щезли.

Скільки коштує життя?

Сашко із Софійкою думали, як же пробратися до хати Семенка та не дати статися трагедії. Вони вдягли старі лахміття, перекинулися жебраками та попросилися переночувати. Коли приїхав Семенко, то діти сказали, що вони знають того старця, який у дитинстві порадив батькам Катрі, як її вилікувати. Він просив їх передати, що на цю ніч їм потрібно сховатися у ямі, аби перечекаати грозу, інакше може статися біда.

Довго господарів вмовляти не довелося, і вони всі разом пересиділи страшну ніч, прислуховуючись до звуків грому та блискавки. Потім по даху спокійно затарабанив дощ. Все минулося. Їм вдалося!

Нічні чудасії

Сашко та Софія захоплено обговорювали події, які вони тільки що пережили, як раптом побачили того самого сліпого старця. Він сказав, що вони зробили все, що від них вимагалось. Катерина та Семен, хоч і не мали дітей, але померли своєю смертю, а блискавка в той будинок так і не потрапила. Софійка ще запитала, чи знялося прокляття з Кулаківських, але старий вже десь щез.

Щасливі зміни

Прокинулась дівчина від телефонного дзвінка. Це був Вадим, який призначив

зустріч під акаціями. Софійка думала, що вдягнути. Тут мама з Ростиком зайшли в кімнату та віддали прикрасу для волосся, яку дівчинці подарувала Сніжана. Тітка ще попросила червоні коралі на весілля.

Щаслива Софійка бігла до парку. Там Кулаківський повідомив їй новину, що прийшов лист від діда Анатолія, який писав, що скоро повернеться до жінки та онука. А також він згадував в листі, що виховувався він у тітки Катерини. Отже, все справді-таки подіяло, і прокляття знялося. Софійка чекала ще чогось романтичного, але Вадим запросив її у кафешку, від чого вся романтика розвіялася. Вона відмовилась і поспішила додому.

До старого парку

Повернувшись додому, дівчина знайшла на підлозі камінчик, завернутий у папірець. Сашко запрошував Софійку прогулятися старим парком, але дівчина, думаючи, що вони зустрінуть дорогою Вадима або Ірку, які могли б посміятися з її супутника, вирішила піти в парк з Чорнобілкою.

До таємничої квартири повернулися господарі, які чомусь раптово вирішили приїхати з Москви. На виході з парку зустріла Валентина з сином, які поверталися додому. Малий про щось захоплено щебетав. Мати кликала до столу. З їхньої розмови Софійка зрозуміла, що Валентин збирається поїхати до Києва навідати свою доньку.

Коло свого будинку дівчинка побачила, що її досі чекає Сашко з букетом польових квітів, тому вирішила обійти та зайти з іншого входу.

Наступного ранку її знову збудив дзвінок Вадима, який повідомляв, що приїхали його батьки. Вони помирилися і вирішили повернутися до свого єдиного сина. Вадим був не проти. В кафе він Софійку не запросив. Просто попрощався.

Ще одна таємниця шафи

Софійка вмостила у шафі, перебираючи світлини. І раптом...Вона, вже доросла, приїхала з Києва до свого містечка, перебирає світлини, допомагає з математикою Ростіку та сину Сніжани. Потім вирішила прогулятися і надібрала ресторан, який дуже схожий на казковий морський світ з її улюбленої казки. У відображенні побачила себе такою, якою завжди мріяла стати. Знайомий голос Вадима запросив її підісти до нього за столик. Кулаківський як завжди був при грошах, він намагався вразити Русалоньку мерседесом, але їй було все одно. До того ж, вона почула, що він досі з Іркою Завадчук, яка постійно вимагає з нього гроші.

Коли збиралась піти з ресторану, вийшов його власник, у якому вона впізнала Сашка. Він подарував їй квіти, сказав, що хоче бачити її кожного дня і зробив пропозицію руки та серця...

Софійка вдарилася об дверці шафи. Вона повернулася назад. Це було майбутнє? Шафа прорипіла слово, дуже схоже на "потерпиш".

Обнадійливий ранок

Вадим знову розбудив дзвінком та сказав, що його дядько теж повертається додому, а також передав, що бабця запрошує її на вечерю, але вона відмовилась.

Софійка почула як хтось кричить її ім'я під балконом. То був Сашко, який казав, що

сьогодні була повня. На щастя, все було тихо, і нічого містичного не відбувалося. Намить дівчинка відволіклася, бо побачила Валентина, який йшов разом з Іринкою та про щось радісно їй розповідав.

Все добре. Ця казка — щаслива.